

Arrest

nr. 74 184 van 27 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 januari 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 maart 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep name de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.3. vermelde beslissing werd door de Raad van State verworpen op 16 januari 2007.

1.5. Verzoeker diende op 28 december 2006 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 17 januari 2007 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.7. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.8. Verzoeker diende op 14 juli 2011 een derde asielaanvraag in.

1.9. Op 12 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russisch staatsburgerschap te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent geboren in Kirgizië maar u woont in Makhachkala (Dagestan). U bent (traditioneel) getrouwd met Z.(...) I.(...) (O.V. 5.861.218) met wie u twee meerderjarige zonen heeft: K.(...) (O.V. 5.861.214) en Kazbek (O.V. 6.847.258) Y.(...). Op 4 januari 2006 bent u in België toegekomen en diezelfde dag diende u een eerste asielaanvraag in. Op 5 mei 2006 nam het CGVS terzake een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad van State op 16 januari 2007. Op 28 december 2006 diende u reeds een tweede asielaanvraag in, waartoe het CGVS op 15 maart 2007 opnieuw overging tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing tekende u geen beroep aan. In het kader van uw huidige asielaanvraag (dd. 14 juli 2011), stelt u België niet verlaten te hebben sinds uw aankomst in België en verklaart u in Dagestan nog steeds gezocht te worden door de autoriteiten (meer bepaald door de politie en FSB) omwille van de redenen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag heeft uiteengezet (i.e. het feit dat u valselijk beschuldigd werd van betrokkenheid bij een bomaanslag wegens uw Tsjetsjeense origine). U heeft van uw broer in Dagestan ook vernomen dat er mensen in uniform naar uw ouderlijk huis komen op zoek naar u. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u zeven internetartikels voor aan de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u voor uw leven te vrezen omwille van het feit dat u valselijk beschuldigd werd van een bomaanslag wegens uw Tsjetsjeense origine; meer bepaald vreest u militairen (politie en FSB) (CGVS p. 2-3). Er dient benadrukt te worden dat uw vorige twee asielaanvragen door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. De eerste beslissing werd door de Raad van State bevestigd; tegen de tweede heeft u geen beroep aangetekend bij de daartoe bevoegde instanties. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd (CGVS p. 3), mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In casu komt het CGVS tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. Ten eerste gaan de zeven internetartikels die u neerlegt, over aanslagen gepleegd in Dagestan nadat u reeds uw land ontvlucht was en hebben niets te maken met uw problemen, zoals u zelf ook aangeeft (CGVS p. 4). De artikels bevestigen wel degelijk de algemene situatie in Dagestan (zie onder), maar zijn van geen tel voor uw persoonlijke asielaanvraag waarvan de appreciatie steeds op strikt individuele basis gebeurt. Bijgevolg tonen deze artikels niet aan dat u nog steeds vervolgd zou worden door de autoriteiten in uw land van herkomst. Ten tweede kan u ook uw bewering als zouden de autoriteiten u nog steeds zoeken op verschillende manieren niet aannemelijk maken. Zo verklaart u dat mensen in uniform u opwachtten in de schuur van uw ouderlijk huis – u kreeg dit te horen van de bureu. Als u gevraagd werd wanneer dat was, antwoordt u dat dat in de periode van uw tweede asielaanvraag was, maar concreter kan u dit niet situeren in de tijd. Als u gevraagd wordt welke mensen de bureu dan

gezien hebben, verklaart u 'dat weet ik eigenlijk niet meer. Dat heb ik ook allemaal maar gehoord' (CGVS p. 4). Verder verklaart u dat u van uw broer hoorde dat de wijkagent aan de mensen in de buurt van uw woonplaats in Makhachkala zei dat ze iets moesten laten weten als ze u zouden zien. Wanneer hij dat zou gezegd hebben, weet u echter niet (CGVS p. 4). Tenslotte verklaart u dat er naast de wijkagent nog andere diensten zijn die u zoeken. Aanvankelijk verklaart u dat u niet kan zeggen om welke diensten het gaat, later verklaart u dat een vriend van uw broer (K.(...) A.(...)), werkzaam bij de politie, zei dat het niet om gewone politie ging maar om 'een soort veiligheidsdiensten'. Waar A.(...) precies werkt of wat zijn functie daar zou zijn, weet u niet (CGVS p. 4-5). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Als de autoriteiten u op dit moment daadwerkelijk nog zoeken, kan van u verwacht worden dat u preciezer kan aangeven wanneer de mensen in uniform aan uw ouderlijk huis stonden, wanneer de wijkagent aan uw buurtbewoners meldde om informatie over u door te geven, welke andere diensten precies – behalve de wijkagent – nog naar u op zoek waren of waar de vriend van uw broer precies werkt en in welke functie (die man was immers de persoon die uw broer de informatie over uw situatie zou verschaft hebben). Bijgevolg slaagt u er opnieuw niet in aan te tonen dat u nog steeds vervolgd zou worden door de autoriteiten in uw land van herkomst. Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Concluderend kan er, in het kader van uw derde asielaanvraag, geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of het lijden op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vastgesteld worden. Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw vrouw Z.(...) I.(...) (O.V. 5.861.218) en uw zonen K.(...) Y.(...) (O.V. 5.861.214) en K.(...) Y.(...) (O.V. 6.847.258) – die verklaarden hun asielaanvragen te baseren op uw problemen – door het Commissariaat-generaal eveneens overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker bevestigt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en stelt dat zijn verhaal coherent en meer dan plausibel is. De details waarover het Commissariaat-generaal struikelde, mogen volgens hem niet doorslaggevend zijn. Verzoeker licht toe dat het feit dat hij zich sommige details niet kan herinneren, te wijten is aan de zwakke gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoeker benadrukt dat de wijkagent en de andere personen die verzoeker met de dood hebben bedreigd gewoon wachten op het moment dat ze met hun familie terugkeren naar Dagestan. De overheid van Dagestan is volgens verzoeker niet in staat en ook niet bereid om verzoeker en zijn familie hulp en bescherming aan te bieden. Verzoeker licht toe dat mensen van Tsjetsjeense origine worden gemeden en gediscrimineerd. Verzoeker verwijst naar het aantal die nog steeds plaatsvinden. De commissaris-generaal oordeelt volgens verzoeker ten onrechte dat de situatie in Dagestan is gekalmeerd en dat mensen van Tsjetsjeense origine niet langer moeten vrezen voor hun leven, waardoor de beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

Ten slotte voert verzoeker in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker licht vooreerst de buitengewone omstandigheden uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet toe en stelt ontkent dat de situatie in zijn land van oorsprong is geëvolueerd. Hij is er van overtuigd dat, van zodra hij het grondgebied van Dagestan betreedt, hij hardhandig zal worden behandeld. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 1, A, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker voegt een kopie van zijn intern Russisch paspoort toe aan zijn verzoekschrift.

2.2. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden gezamenlijk behandeld.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat de vorige twee asielaanvragen van verzoeker door het Commissariaat-generaal werden afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat de aangehaalde feiten niet als bewezen werden beschouwd en het relaas ongeloofwaardig was. De eerste beslissing werd door de Raad van State bevestigd en tegen de tweede heeft verzoeker geen beroep aangetekend. In de beslissing wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal zich enkel kan beperken tot het beoordelen van nieuwe feiten en elementen, waarbij het eerste nieuwe element, namelijk de zeven door verzoeker neergelegde internetartikels handelen over aanslagen gepleegd in Dagestan, maar niets te maken hebben met verzoekers persoonlijke problemen. Het tweede element dat verzoeker aanbrengt, namelijk de bewering dat de autoriteiten hem nog steeds zoeken op verschillende manieren, wordt volgens de bestreden beslissing door verzoeker niet aannemelijk gemaakt. Het Commissariaat-generaal licht ook toe dat uit informatie blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, leidt het Commissariaat-generaal uit informatie af dat er voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade is.

2.5. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een derde asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste twee asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.6. Waar verzoeker de zwakke gezondheidstoestand van zijn echtgenote inroept als rechtvaardiging voor het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen, merkt de Raad op dat deze bewering tijdens geen enkele van de drie asielprocedures met medische documenten werd ondersteund. Ook bij het huidige verzoekschrift werden geen stukken gevoegd die toelaten te besluiten dat de gezondheidstoestand van de echtgenote van verzoeker een hinderpaal zouden vormen om geloofwaardige verklaringen af te leggen, wat een ander licht zou werpen op de beoordeling van verzoekers eerdere asielaanvragen. In elk geval kan op grond hiervan niet worden besloten dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.7. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn derde asielaanvraag zeven internetartikels heeft neergelegd (stuk 10, Documenten, internetartikels). De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente motieven die hieromtrent in de bestreden beslissing zijn opgenomen, waardoor de Raad deze motieven overneemt en tot de zijne maakt.

2.8. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Verzoekers beweringen dat zijn belagers hem opwachten in Dagestan en dat de situatie in Dagestan geenszins is gekalmeerd doet geen afbreuk aan de vaststaande ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, zodat hij zich niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Inzoverre verzoeker met zijn algemene betoog dat mensen van Tsjetsjeense origine worden gemeden en gediscrimineerd, kritiek levert op de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele situatie in Dagestan, merkt de Raad op dat zijn beweringen niet bij machte zijn om de objectieve, zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 11, Landeninformatie), te weerleggen. Hieruit blijkt dat er actueel in Dagestan voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.10. Aangaande de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel bepaalt dat een vreemdeling onder bepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Aangezien de bestreden beslissing geen uitstaans heeft met een dergelijke aanvraag tot verblijfsmachtiging, kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling kan schenden.

2.11. De kopie van het intern paspoort dat door verzoeker aan zijn verzoekschrift werd toegevoegd, vormt een bewijs van zijn identiteit, die niet ter discussie staat. Het stuk is bijgevolg niet van aard om bovenstaande vaststellingen aan het wankelen te brengen.

2.12. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN